

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

ע א מיי פ"ו מהל' מלוה
הל' ו פ"ו הל' א סמנ
ל'אין קנז טו"ש'ע י"ד פ"ו
קנע סמ"א א סמנ"ב:
ע א ב מיי שם פ"ו הל'
ת סמנ ב וס"י רעמ סמ"י
ד סמ"א א:

ג ע א מיי פ"ו שם הל'
ד סמנ שם טור י"ד
פ"ו קנז טו"ש'ע י"ד פ"ו
קו סמ"י ב וס"י רעמ סמ"י
ז:

ע ג ה ו מיי שם סמנ שם
טור י"ד שם:
ע ד ח מיי שם הל' ג
סמנ שם טור י"ד
שם:
ע ה ט י טור י"ד שם:

מוסף רש"י

כי משכנתא דסורא
דכתבי בה הכי כו.
ותקנת דרבי הוה לך
משכנתא, משום דהמלוה
לחזרו על שדיו אסור
לאלול פירות משום דיתא,
אלא בנתינתא מותר, טעין
משכנתא דסורא, מלוה
עשרה מנה על שדיו ולסוף
עשר שנים חזר הקרקע
לבעלם פירות משום קונה
פירות על כל מה בנתינתא
כאן לא רבינא, ואש"י שטין
הפירות פליס, שהי הוא
קרוי לשכר וקרוי להפסד,
שמקבל פירות על כל מה
בנתינתא ואש"י בשם שדיון
שלא יזיק שדיו פירות השנה
דינא (רשב"ם ב"ב לה).
בסיסין, על שטין קומי
(פ"ג שמיטת טו)
תמיס (שבח ק"ו), כליו
של לוקח ברשות מוכר.
כגון פסק ונתן לתוך מנה
של לוקח, או מנה בנתינתא
ושפיק פירות על כל מה
ובנתינתא מוכר הוא, קנה
לוקח, כללו נתן לתוך
רשותו של לוקח (רשב"ם
ב"ב פ"ה).

מוסף תוספות

א. בשביל פירות של כל
שנה ושנה, מוס' ה"א"ש.
ב. דתנאי זה שנתנים
במשלם שניא אילין וכו'
הוא הגורם את היתור.
מוס' ה"א"ש, א. שכתב
סכום השנים בישנה.
ה"א"ש, ד. דכפי בקורתא
וכי' ו[נכל] זמן שאין
מסלקו מיחוי כמכר מאחר
שאני יכול להחזיק אצלו
פירות של כל שנה ושנה
ממה שקבצו ביניהם, מוס'
ה"א"ש, ה. א"פ"ס שיכול
לסלקו ביוזם, מיוסם
ל"ענינא, א. ו"א"ת, הא
דכ"ח קנה הינו דוקא
במשכנו שלא בשעת
הלוואה אבל משכנו
בשעת הלוואה לא יק
כדא"י, וכן השוכר את
האומנין, וא"כ הרי קאמר
ל"י דא"פ" בשעת הלוואה
אמרי' דאני משמט, דהכי
מסלקו מיחוי כמכר מאחר
וקמינה על המלוה על
המשכנו, וי"ל דהיינו
טעמא, דכיון דמיירי קרא
דרי' במשכנו שלא בשעת
הלוואה דמתני' בה תפיסה
ל"ענינא דקני' לענין דקני'
לגמרי, א"כ אל"ס טפי.
י"פ, ז. לענין שלא
תשמו, י"פ, ח. דכיון
דאני יכול להביטם
ברשותו, א"כ לעולה הוא
ברשות בעלים הראשונים.
י"פ, ט. דמשמע דליכא
תקנה אלא בקנין, י"פ, י.
למשכנו לו שדיו
למשכן ממונ, מוס' ה"א"ש.
י'א. ולא"פ"ת התנא התנא, י"פ, יב.
כל ענין ההלוואה בסתם, כיון שקודם מתן מעות אמר המלוה לא מסתליקא, ואדעתא דהכי קיבל ממנו הלוה המעות, מהני בלא קנין, מוס' ה"א"ש, ד. דאדעתא דהכי קיבל ממנו הלוה המעות, מהני בלא קנין, מוס' ה"א"ש, ד. דאדעתא דהכי קיבל ממנו הלוה המעות, מהני בלא קנין, מוס' ה"א"ש, ד.

במישרם שניא אילין תיפוק ארעא דא בלא כסף. מימה מה
בין זה לנתינת דע"כ יכול לסקלו דלס לא היה יכול
לסקלו אם כן בלא נתינתא ממי שרי כממשמע לעיל דקאמר באתרא
דמסלקי לא ניכול אלא בנתינתא משמע דלא באתרא דלא מסלקי
אכלי אפילו בלא נתינתא וזה דוחק
לומר דנתינתא אין דרך לנכות אלא
דבר מועט א' אבל כמסקנתא דסורא
רבינא היו לשום כדי שדיו דמשמע
דמשום דכתבי הכי שרי ג' וי"ל דמאחר
שנפרש כן ג' לא מיחוי כהלוואה אלא
כלוקח ממנו פירות של השנים הללו
בזאתן דמיס' אכל כשאינו כותב לו
כן אלא מנכה כל שנה ושנה בפני
עממה נראה כאלו מוזיל גביה פירות
אותה שנה בשכר מותר המלוה דמתן
(נעיל ד' סד): לא יסבור הימנה צבוח
ואפילו אם נאמר שלא יוכל לייקר לו
פירות של שנה אחת דמסקנתא אין
באין לעשות תנאי חדש ככל שנה מ"מ
הואיל ולא קנזו סכום כל השנים
לפרש בשטר במשולם שניא אילין
תיפוק מיחוי כהלוואה:

האי משכנתא באתרא דמסלקי אין ב"ח גובה הימנה. דהוי
כמטלטלי דימתי דלא משתעבדי לבעל
חוב ולא דמי לימונים שגבו קרקע
בנתינתא דכ"ח חזר וגובה אותה
מהן אש"י דשומא הדרא לעולם דלא
הדרא אלא משום ועשית הישר והטוב
ומירשא הוא דקא זצין לה כדאמרינן
בפ"ק (לעיל ד' טו): ולהכי נמי אוכלין
הפירות בלא נתינתא:
ושביעית משמטתה. לא דמי
למלוה על המשכון ה'
דאינה משמטתה דשמי מטלטלין
דתיס לכו וקנה לכו שלא בשעת
הלוואתו כר' יצחק (לקמן ד' פג). ו' ולהכי
גם בשעת הלוואה משום של אחיך
צדק' אכל קרקע לא פ':

והלכתא צריך למקנא מיניה.
אין לפרש משום
מלוה קאמר משתלקנא והוי פטומי
מילי דלוה איצטרי לנתינתא ד' אמתא
צריך למיקנא ה' לימא דלוה ימנה ג' ונראה
דאיירי לאחר שזוה הימנה' סתם' דאש"י
אם יתנה הלוה ג' צריך קנין שלא יחזור
צ' דאי בנתינתא הלוואה אש"י דהוי
אתרא דלא מסלקי כיון שזה עמד
וזוה לא יכול לקנות אלא מה שהוא
מקנה לו: ד' **רבינא אבא בנתינתא.**
מימה דלעיל אמרינן דלורבא מרבנן
אפי' בנתינתא לא ניכול ועוד דלעיל
אש"י פליגי דקא רבינא רב אחא רבינא
ואש"י מכל דשרי מודה בנתינתא
דאסור וכן הפחות לורבא מרבנן
ו' ואומר ר"מ דרבינא לא היה רואה לטוב
מרבנן ועוד ונראה כמפורש של רבינא
בפלוגתא דקיוותא וי"מ דהך נתינתא היינו קיוותא דליכא
דאמרי לעיל חמש שנים אכליה בנתינתא מכלן ואליך שיימנן לכולהו
פירות ט' דהא פליגי רב אחא רבינא וקיוותא לן דרבינא לקולא
ונראה שגם ר"ח סובר כן שפסק דקיי"ל כרב אשי דלא אכלי
בנתינתא ולא שרי לורבא מרבנן אלא כמסקנתא דסורא אם כן ר"ל
דנתינתא דהכא הוה קיוותא מדלא שרי ט' אלא כמסקנתא דסורא:
ומתן

ואומר ר"מ דרבינא לא היה רואה לטוב מרבנן ועוד ונראה כמפורש של רבינא בפלוגתא דקיוותא וי"מ דהך נתינתא היינו קיוותא דליכא דאמרי לעיל חמש שנים אכליה בנתינתא מכלן ואליך שיימנן לכולהו פירות ט' דהא פליגי רב אחא רבינא וקיוותא לן דרבינא לקולא ונראה שגם ר"ח סובר כן שפסק דקיי"ל כרב אשי דלא אכלי בנתינתא ולא שרי לורבא מרבנן אלא כמסקנתא דסורא אם כן ר"ל דנתינתא דהכא הוה קיוותא מדלא שרי ט' אלא כמסקנתא דסורא: ומתן

ואש"י הוא ברשות של מוכר: אש"י דלא אגביהונו. לפי שקנו לו מחלומיו שהן כליו: וצבא לא מסתלקא. [א] בשעת מתן מעות הנתנה על מנת שלא תוכל לסקנתי עד כך וכך שנים כו' ועל מנת כן נתן מעותיו וקרקע נקנה בכסף בין דרך מתן בין דרך שכירות בין בכל הדרכים כפי התנאי: צריך למיקנא מיניה. דאי לא קני מיניה דיבורא בעלמא הוא ויכול לומר לא אשנה מן המנהג: א"ל איזיל ואייסי זוזי. ואש"י לך ומעמיה אל תאכל פירות עוד: לא אילי. הואיל והמעות מוכנים לו ולא נתנו לו רשות להיות שומט ואוכל. ובאתרא דמסלקי קאי: שדה אחוזה. שאמרה תורה (ויקרא מ) לפדותה מן ההקדש לפי השנים שעד היוצב סלע ופודיון לשנה כפי חשבון חמשים שקל לבית זרע חומר שעורים לחרצבים ותשע שנות היוצב: ואש"י דאיני פירי. הקדש טובא שטין פירות של כל השנה הרבה: פריק

ואש"י הוא ברשות של מוכר: אש"י דלא אגביהונו. לפי שקנו לו מחלומיו שהן כליו: וצבא לא מסתלקא. [א] בשעת מתן מעות הנתנה על מנת שלא תוכל לסקנתי עד כך וכך שנים כו' ועל מנת כן נתן מעותיו וקרקע נקנה בכסף בין דרך מתן בין דרך שכירות בין בכל הדרכים כפי התנאי: צריך למיקנא מיניה. דאי לא קני מיניה דיבורא בעלמא הוא ויכול לומר לא אשנה מן המנהג: א"ל איזיל ואייסי זוזי. ואש"י לך ומעמיה אל תאכל פירות עוד: לא אילי. הואיל והמעות מוכנים לו ולא נתנו לו רשות להיות שומט ואוכל. ובאתרא דמסלקי קאי: שדה אחוזה. שאמרה תורה (ויקרא מ) לפדותה מן ההקדש לפי השנים שעד היוצב סלע ופודיון לשנה כפי חשבון חמשים שקל לבית זרע חומר שעורים לחרצבים ותשע שנות היוצב: ואש"י דאיני פירי. הקדש טובא שטין פירות של כל השנה הרבה: פריק

נגדולים. ואש"י דלאל שיעור זוזי לא מסלקין ליה דקסבר מתחילת
אכילתו אבק רצית הוא ואין כח צדיקין להוילאו: באתרא דמסלקי
לא ניכול פירא אלא בנתינתא. שינכה לו מן החוב דבר קנזוב
לשנה דנראה כמוכרו לו ויורד בספק דאפילו בתקנה ולא יחו זה
פירות יינה אלא לו אותה קנזה הלך
כי שקיל מיניה טפי לאו רצית הוא.
ודיוקא באתרא דמסלקי אכל באתרא
דלא מסלקי כל ימי הזמן הוי כמכירה
אללו וצבא נתינתא נמי אכיל: וצורבא
מדרבנן. שצריך לישר דרכיו ולהתקדש
אף במותר לו פן ילמדו ממנו לזלזל
באסורין אפילו בנתינתא נמי לא
יכול: קיוותא. לקמן מפרש: מאן
דאסר בקמייתא. ללישנא קמא דאמר
באוכל בלא נתינתא פליגי סבר
בנתינתא כולי עלמא שרי: למאן
דאסר בנתינתא. ללישנא בתרא
דאמרינן אפילו כי אכל חמש שנים
קמאי בנתינתא פליגי דחד מינייהו
אסר (ב) היכא שרי: במשולם שניא כו.
דלא מיחוי כהלוואה אלא כלוקח
היימנו פירות השנים האלו בזמנת
הללו: אין בעל חוב גובה הימנה.
אם מת המלוה ונפלה לפני בניו אין
בעל חוב של אציהם גובה הימנה
דאין להם לאציהם צרפיה של קרקע
כלום ומטלטלי בעלמא יניהו ומטלטלי
דימתי לא משתעבדי לבעל חוב.
דבשלמא בעודו קיים גבי אפילו
נגלימא דעל כתפייה שהרי לו הלוה
מעותיו ונשתעבד והתורה אמרה
יצא שליח צ"ד ויכנס לנימו ויטול
משכונו דכתבי (דברים ה) והאיש
אשר אתה נושא צו וגו' ואמרינן
לקמן (דף ק"ג). זה שליח צ"ד אכל
היכא דמית כדדי יתמי מאי עבידתיה
דבעי הרי לא לו ממנו. ואי ירמי
קרקעות משתעבדי נכסיה מתיס
ומימידי מדין ערב דנכסיהו דבר
איניש אינון ערבון ציה דמי אחופיה
עלייהו סמך אכל מטלטלי אפילו דין
ערב ליכא דלאו עלייהו סמך מלוה
הואיל וצידו להנניש ולאצדן: ואין
הכסור נוטל פי שנים. למאן דאמר
בצבא בתרא (דף קד): דאין הכסור
נוטל פי שנים בצבא הוה נמי הואיל
ואתרא דמסלקין מלוה בעלמא הוא
דאין השדה לפניו אלא לשעבוד
פירות והוה ליה ראו ואין הכסור נוטל
צדאו לצא לפניהם לאחר מיתה
לחלוק כבמוחזק צד אציו דכתיב
(דברים כה) בכל אשר ימנא לו:
ושביעית משמטתה. כאשר מלוה בשטר
שכתיב לוח משועבדין לכו ושביעית
משמטתן דאין זה מלוה על המשכון

ואש"י דלאל שיעור זוזי לא מסלקין ליה דקסבר מתחילת אכילתו אבק רצית הוא ואין כח צדיקין להוילאו: באתרא דמסלקי לא ניכול פירא אלא בנתינתא. שינכה לו מן החוב דבר קנזוב לשנה דנראה כמוכרו לו ויורד בספק דאפילו בתקנה ולא יחו זה פירות יינה אלא לו אותה קנזה הלך כי שקיל מיניה טפי לאו רצית הוא. ודיוקא באתרא דמסלקי אכל באתרא דלא מסלקי כל ימי הזמן הוי כמכירה אללו וצבא נתינתא נמי אכיל: וצורבא מדרבנן. שצריך לישר דרכיו ולהתקדש אף במותר לו פן ילמדו ממנו לזלזל באסורין אפילו בנתינתא נמי לא יכול: קיוותא. לקמן מפרש: מאן דאסר בקמייתא. ללישנא קמא דאמר באוכל בלא נתינתא פליגי סבר בנתינתא כולי עלמא שרי: למאן דאסר בנתינתא. ללישנא בתרא דאמרינן אפילו כי אכל חמש שנים קמאי בנתינתא פליגי דחד מינייהו אסר (ב) היכא שרי: במשולם שניא כו. דלא מיחוי כהלוואה אלא כלוקח היימנו פירות השנים האלו בזמנת הללו: אין בעל חוב גובה הימנה. אם מת המלוה ונפלה לפני בניו אין בעל חוב של אציהם גובה הימנה דאין להם לאציהם צרפיה של קרקע כלום ומטלטלי בעלמא יניהו ומטלטלי דימתי לא משתעבדי לבעל חוב. דבשלמא בעודו קיים גבי אפילו נגלימא דעל כתפייה שהרי לו הלוה מעותיו ונשתעבד והתורה אמרה יצא שליח צ"ד ויכנס לנימו ויטול משכונו דכתבי (דברים ה) והאיש אשר אתה נושא צו וגו' ואמרינן לקמן (דף ק"ג). זה שליח צ"ד אכל היכא דמית כדדי יתמי מאי עבידתיה דבעי הרי לא לו ממנו. ואי ירמי קרקעות משתעבדי נכסיה מתיס ומימידי מדין ערב דנכסיהו דבר איניש אינון ערבון ציה דמי אחופיה עלייהו סמך אכל מטלטלי אפילו דין ערב ליכא דלאו עלייהו סמך מלוה הואיל וצידו להנניש ולאצדן: ואין הכסור נוטל פי שנים. למאן דאמר בצבא בתרא (דף קד): דאין הכסור נוטל פי שנים בצבא הוה נמי הואיל ואתרא דמסלקין מלוה בעלמא הוא דאין השדה לפניו אלא לשעבוד פירות והוה ליה ראו ואין הכסור נוטל צדאו לצא לפניהם לאחר מיתה לחלוק כבמוחזק צד אציו דכתיב (דברים כה) בכל אשר ימנא לו: ושביעית משמטתה. כאשר מלוה בשטר שכתיב לוח משועבדין לכו ושביעית משמטתן דאין זה מלוה על המשכון

ואש"י דלאל שיעור זוזי לא מסלקין ליה דקסבר מתחילת אכילתו אבק רצית הוא ואין כח צדיקין להוילאו: באתרא דמסלקי לא ניכול פירא אלא בנתינתא. שינכה לו מן החוב דבר קנזוב לשנה דנראה כמוכרו לו ויורד בספק דאפילו בתקנה ולא יחו זה פירות יינה אלא לו אותה קנזה הלך כי שקיל מיניה טפי לאו רצית הוא. ודיוקא באתרא דמסלקי אכל באתרא דלא מסלקי כל ימי הזמן הוי כמכירה אללו וצבא נתינתא נמי אכיל: וצורבא מדרבנן. שצריך לישר דרכיו ולהתקדש אף במותר לו פן ילמדו ממנו לזלזל באסורין אפילו בנתינתא נמי לא יכול: קיוותא. לקמן מפרש: מאן דאסר בקמייתא. ללישנא קמא דאמר באוכל בלא נתינתא פליגי סבר בנתינתא כולי עלמא שרי: למאן דאסר בנתינתא. ללישנא בתרא דאמרינן אפילו כי אכל חמש שנים קמאי בנתינתא פליגי דחד מינייהו אסר (ב) היכא שרי: במשולם שניא כו. דלא מיחוי כהלוואה אלא כלוקח היימנו פירות השנים האלו בזמנת הללו: אין בעל חוב גובה הימנה. אם מת המלוה ונפלה לפני בניו אין בעל חוב של אציהם גובה הימנה דאין להם לאציהם צרפיה של קרקע כלום ומטלטלי בעלמא יניהו ומטלטלי דימתי לא משתעבדי לבעל חוב. דבשלמא בעודו קיים גבי אפילו נגלימא דעל כתפייה שהרי לו הלוה מעותיו ונשתעבד והתורה אמרה יצא שליח צ"ד ויכנס לנימו ויטול משכונו דכתבי (דברים ה) והאיש אשר אתה נושא צו וגו' ואמרינן לקמן (דף ק"ג). זה שליח צ"ד אכל היכא דמית כדדי יתמי מאי עבידתיה דבעי הרי לא לו ממנו. ואי ירמי קרקעות משתעבדי נכסיה מתיס ומימידי מדין ערב דנכסיהו דבר איניש אינון ערבון ציה דמי אחופיה עלייהו סמך אכל מטלטלי אפילו דין ערב ליכא דלאו עלייהו סמך מלוה הואיל וצידו להנניש ולאצדן: ואין הכסור נוטל פי שנים. למאן דאמר בצבא בתרא (דף קד): דאין הכסור נוטל פי שנים בצבא הוה נמי הואיל ואתרא דמסלקין מלוה בעלמא הוא דאין השדה לפניו אלא לשעבוד פירות והוה ליה ראו ואין הכסור נוטל צדאו לצא לפניהם לאחר מיתה לחלוק כבמוחזק צד אציו דכתיב (דברים כה) בכל אשר ימנא לו: ושביעית משמטתה. כאשר מלוה בשטר שכתיב לוח משועבדין לכו ושביעית משמטתן דאין זה מלוה על המשכון

ואש"י דלאל שיעור זוזי לא מסלקין ליה דקסבר מתחילת אכילתו אבק רצית הוא ואין כח צדיקין להוילאו: באתרא דמסלקי לא ניכול פירא אלא בנתינתא. שינכה לו מן החוב דבר קנזוב לשנה דנראה כמוכרו לו ויורד בספק דאפילו בתקנה ולא יחו זה פירות יינה אלא לו אותה קנזה הלך כי שקיל מיניה טפי לאו רצית הוא. ודיוקא באתרא דמסלקי אכל באתרא דלא מסלקי כל ימי הזמן הוי כמכירה אללו וצבא נתינתא נמי אכיל: וצורבא מדרבנן. שצריך לישר דרכיו ולהתקדש אף במותר לו פן ילמדו ממנו לזלזל באסורין אפילו בנתינתא נמי לא יכול: קיוותא. לקמן מפרש: מאן דאסר בקמייתא. ללישנא קמא דאמר באוכל בלא נתינתא פליגי סבר בנתינתא כולי עלמא שרי: למאן דאסר בנתינתא. ללישנא בתרא דאמרינן אפילו כי אכל חמש שנים קמאי בנתינתא פליגי דחד מינייהו אסר (ב) היכא שרי: במשולם שניא כו. דלא מיחוי כהלוואה אלא כלוקח היימנו פירות השנים האלו בזמנת הללו: אין בעל חוב גובה הימנה. אם מת המלוה ונפלה לפני בניו אין בעל חוב של אציהם גובה הימנה דאין להם לאציהם צרפיה של קרקע כלום ומטלטלי בעלמא יניהו ומטלטלי דימתי לא משתעבדי לבעל חוב. דבשלמא בעודו קיים גבי אפילו נגלימא דעל כתפייה שהרי לו הלוה מעותיו ונשתעבד והתורה אמרה יצא שליח צ"ד ויכנס לנימו ויטול משכונו דכתבי (דברים ה) והאיש אשר אתה נושא צו וגו' ואמרינן לקמן (דף ק"ג). זה שליח צ"ד אכל היכא דמית כדדי יתמי מאי עבידתיה דבעי הרי לא לו ממנו. ואי ירמי קרקעות משתעבדי נכסיה מתיס ומימידי מדין ערב דנכסיהו דבר איניש אינון ערבון ציה דמי אחופיה עלייהו סמך אכל מטלטלי אפילו דין ערב ליכא דלאו עלייהו סמך מלוה הואיל וצידו להנניש ולאצדן: ואין הכסור נוטל פי שנים. למאן דאמר בצבא בתרא (דף קד): דאין הכסור נוטל פי שנים בצבא הוה נמי הואיל ואתרא דמסלקין מלוה בעלמא הוא דאין השדה לפניו אלא לשעבוד פירות והוה ליה ראו ואין הכסור נוטל צדאו לצא לפניהם לאחר מיתה לחלוק כבמוחזק צד אציו דכתיב (דברים כה) בכל אשר ימנא לו: ושביעית משמטתה. כאשר מלוה בשטר שכתיב לוח משועבדין לכו ושביעית משמטתן דאין זה מלוה על המשכון

ואש"י דלאל שיעור זוזי לא מסלקין ליה דקסבר מתחילת אכילתו אבק רצית הוא ואין כח צדיקין להוילאו: באתרא דמסלקי לא ניכול פירא אלא בנתינתא. שינכה לו מן החוב דבר קנזוב לשנה דנראה כמוכרו לו ויורד בספק דאפילו בתקנה ולא יחו זה פירות יינה אלא לו אותה קנזה הלך כי שקיל מיניה טפי לאו רצית הוא. ודיוקא באתרא דמסלקי אכל באתרא דלא מסלקי כל ימי הזמן הוי כמכירה אללו וצבא נתינתא נמי אכיל: וצורבא מדרבנן. שצריך לישר דרכיו ולהתקדש אף במותר לו פן ילמדו ממנו לזלזל באסורין אפילו בנתינתא נמי לא יכול: קיוותא. לקמן מפרש: מאן דאסר בקמייתא. ללישנא קמא דאמר באוכל בלא נתינתא פליגי סבר בנתינתא כולי עלמא שרי: למאן דאסר בנתינתא. ללישנא בתרא דאמרינן אפילו כי אכל חמש שנים קמאי בנתינתא פליגי דחד מינייהו אסר (ב) היכא שרי: במשולם שניא כו. דלא מיחוי כהלוואה אלא כלוקח היימנו פירות השנים האלו בזמנת הללו: אין בעל חוב גובה הימנה. אם מת המלוה ונפלה לפני בניו אין בעל חוב של אציהם גובה הימנה דאין להם לאציהם צרפיה של קרקע כלום ומטלטלי בעלמא יניהו ומטלטלי דימתי לא משתעבדי לבעל חוב. דבשלמא בעודו קיים גבי אפילו נגלימא דעל כתפייה שהרי לו הלוה מעותיו ונשתעבד והתורה אמרה יצא שליח צ"ד ויכנס לנימו ויטול משכונו דכתבי (דברים ה) והאיש אשר אתה נושא צו וגו' ואמרינן לקמן (דף ק"ג). זה שליח צ"ד אכל היכא דמית כדדי יתמי מאי עבידתיה דבעי הרי לא לו ממנו. ואי ירמי קרקעות משתעבדי נכסיה מתיס ומימידי מדין ערב דנכסיהו דבר איניש אינון ערבון ציה דמי אחופיה עלייהו סמך אכל מטלטלי אפילו דין ערב ליכא דלאו עלייהו סמך מלוה הואיל וצידו להנניש ולאצדן: ואין הכסור נוטל פי שנים. למאן דאמר בצבא בתרא (דף קד): דאין הכסור נוטל פי שנים בצבא הוה נמי הואיל ואתרא דמסלקין מלוה בעלמא הוא דאין השדה לפניו אלא לשעבוד פירות והוה ליה ראו ואין הכסור נוטל צדאו לצא לפניהם לאחר מיתה לחלוק כבמוחזק צד אציו דכתיב (דברים כה) בכל אשר ימנא לו: ושביעית משמטתה. כאשר מלוה בשטר שכתיב לוח משועבדין לכו ושביעית משמטתן דאין זה מלוה על המשכון

ואש"י דלאל שיעור זוזי לא מסלקין ליה דקסבר מתחילת אכילתו אבק רצית הוא ואין כח צדיקין להוילאו: באתרא דמסלקי לא ניכול פירא אלא בנתינתא. שינכה לו מן החוב דבר קנזוב לשנה דנראה כמוכרו לו ויורד בספק דאפילו בתקנה ולא יחו זה פירות יינה אלא לו אותה קנזה הלך כי שקיל מיניה טפי לאו רצית הוא. ודיוקא באתרא דמסלקי אכל באתרא דלא מסלקי כל ימי הזמן הוי כמכירה אללו וצבא נתינתא נמי אכיל: וצורבא מדרבנן. שצריך לישר דרכיו ולהתקדש אף במותר לו פן ילמדו ממנו לזלזל באסורין אפילו בנתינתא נמי לא יכול: קיוותא. לקמן מפרש: מאן דאסר בקמייתא. ללישנא קמא דאמר באוכל בלא נתינתא פליגי סבר בנתינתא כולי עלמא שרי: למאן דאסר בנתינתא. ללישנא בתרא דאמרינן אפילו כי אכל חמש שנים קמאי בנתינתא פליגי דחד מינייהו אסר (ב) היכא שרי: במשולם שניא כו. דלא מיחוי כהלוואה אלא כלוקח היימנו פירות השנים האלו בזמנת הללו: אין בעל חוב גובה הימנה. אם מת המלוה ונפלה לפני בניו אין בעל חוב של אציהם גובה הימנה דאין להם לאציהם צרפיה של קרקע כלום ומטלטלי בעלמא יניהו ומטלטלי דימתי לא משתעבדי לבעל חוב. דבשלמא בעודו קיים גבי אפילו נגלימא דעל כתפייה שהרי לו הלוה מעותיו ונשתעבד והתורה אמרה יצא שליח צ"ד ויכנס לנימו ויטול משכונו דכתבי (דברים ה) והאיש אשר אתה נושא צו וגו' ואמרינן לקמן (דף ק"ג). זה שליח צ"ד אכל היכא דמית כדדי יתמי מאי עבידתיה דבעי הרי לא לו ממנו. ואי ירמי קרקעות משתעבדי נכסיה מתיס ומימידי מדין ערב דנכסיהו דבר איניש אינון ערבון ציה דמי אחופיה עלייהו סמך אכל מטלטלי אפילו דין ערב ליכא דלאו עלייהו סמך מלוה הואיל וצידו להנניש ולאצדן: ואין הכסור נוטל פי שנים. למאן דאמר בצבא בתרא (דף קד): דאין הכסור נוטל פי שנים בצבא הוה נמי הואיל ואתרא דמסלקין מלוה בעלמא הוא דאין השדה לפניו אלא לשעבוד פירות והוה ליה ראו ואין הכסור נוטל צדאו לצא לפניהם לאחר מיתה לחלוק כבמוחזק צד אציו דכתיב (דברים כה) בכל אשר ימנא לו: ושביעית משמטתה. כאשר מלוה בשטר שכתיב לוח משועבדין לכו ושביעית משמטתן דאין זה מלוה על המשכון

ואש"י דלאל שיעור זוזי לא מסלקין ליה דקסבר מתחילת אכילתו אבק רצית הוא ואין כח צדיקין להוילאו: באתרא דמסלקי לא ניכול פירא אלא בנתינתא. שינכה לו מן החוב דבר קנזוב לשנה דנראה כמוכרו לו ויורד בספק דאפילו בתקנה ולא יחו זה פירות יינה אלא לו אותה קנזה הלך כי שקיל מיניה טפי לאו רצית הוא. ודיוקא באתרא דמסלקי אכל באתרא דלא מסלקי כל ימי הזמן הוי כמכירה אללו וצבא נתינתא נמי אכיל: וצורבא מדרבנן. שצריך לישר דרכיו ולהתקדש אף במותר לו פן ילמדו ממנו לזלזל באסורין אפילו בנתינתא נמי לא יכול: קיוותא. לקמן מפרש: מאן דאסר בקמייתא. ללישנא קמא דאמר באוכל בלא נתינתא פליגי סבר בנתינתא כולי עלמא שרי: למאן דאסר בנתינתא. ללישנא בתרא דאמרינן אפילו כי אכל חמש שנים קמאי בנתינתא פליגי דחד מינייהו אסר (ב) היכא שרי: במשולם שניא כו. דלא מיחוי כהלוואה אלא כלוקח היימנו פירות השנים האלו בזמנת הללו: אין בעל חוב גובה הימנה. אם מת המלוה ונפלה לפני בניו אין בעל חוב של אציהם גובה הימנה דאין להם לאציהם צרפיה של קרקע כלום ומטלטלי בעלמא יניהו ומטלטלי דימתי לא משתעבדי לבעל חוב. דבשלמא בעודו קיים גבי אפילו נגלימא דעל כתפייה שהרי לו הלוה מעותיו ונשתעבד והתורה אמרה יצא שליח צ"ד ויכנס לנימו ויטול משכונו דכתבי (דברים ה) והאיש אשר אתה נושא צו וגו' ואמרינן לקמן (דף ק"ג). זה שליח צ"ד אכל היכא דמית כדדי יתמי מאי עבידתיה דבעי הרי לא לו ממנו. ואי ירמי קרקעות משתעבדי נכסיה מתיס ומימידי מדין ערב דנכסיהו דבר איניש אינון ערבון ציה דמי אחופיה עלייהו סמך אכל מטלטלי אפילו דין ערב ליכא דלאו עלייהו סמך מלוה הואיל וצידו להנניש ולאצדן: ואין הכסור נוטל פי שנים. למאן דאמר בצבא בתרא (דף קד): דאין הכסור נוטל פי שנים בצבא הוה נמי הואיל ואתרא דמסלקין מלוה בעלמא הוא דאין השדה לפניו אלא לשעבוד פירות והוה ליה ראו ואין הכסור נוטל צדאו לצא לפניהם לאחר מיתה לחלוק כבמוחזק צד אציו דכתיב (דברים כה) בכל אשר ימנא לו: ושביעית משמטתה. כאשר מלוה בשטר שכתיב לוח משועבדין לכו ושביעית משמטתן דאין זה מלוה על המשכון

א) לקמן ק"ו צ"ב לה:
ב) בתי יבדבר פ"ד
איתא: דאמרי, ובצ"ל.
ד) ק"ו (א) וקדוש סכ:
צ"ב פ"ה: ע"ז ע"ז א"ל;
ה) (דברים כד),

הנהרות הב"ח

א) רש"י ד"ה למאן דאסר
וכי' אסר היכי שרי:

גליון הש"ס

גמ' כי משכנתא דסורא.
עין פסחים דף ק"ב ע"ב
מטה וגוף גלול: תוס'
ד"ה רבינא וכו' ואמרי'
דריבנא לא היה רוצה.
עין גליון רמב"ם פ"ס
תקנן:

הנהרות הגר"א

[א] גמ' אמר אחיל כו.
נ"ב המצויים השמיני וכן
היי"ק: [ב] ש"י ד"ה
ואמר לא משתלקנא בשעת
כ"ו, נ"ב ומינין רשב"א
מפשיס אפילו אחר מנת
מעות, נ"י ומי"ס, ומכחו
שמנ"ס מפרש כפי ש"י:
[ג] תוס' ד"ה והלכתא.
ונראה כו', נ"ב ושעת
מתן מעות אפילו אחר ש"י.
כ"ש"ט וטור אכל הכרובים
אע"פ מתקן בכל לו ומשמע
דאש"י בשעת הלוואה ועי'
נ"י:

רבינו הנגאל

[האין] משכנתא באתרא
דמסלקין]
[לבעל המעות [איתן]
גובה ממנה, שהרי מלוה
הוא] נושה בו ואין לו
באין] קבלום. וכן הבכור
אינו נוטל בה פי שנים.
ושביעית משמטתן, דהא
מלוה [הוא], אבל באתרא
דמסלקין] עד [תשלומ]
הזמן, א"ע"נא דבעל
המעות היא, וכו'.
מתמוני דעל] בוריא,
פיר' מן התמרים שעל
המחלצות] אות הפשטות]
... [אלא באתרא דלא
מסלקי אבא] מיתלקנא
כא, וכי' צריך למקנא
מיניה, וכן הלכתא. שמוס'
דבר'
והיא בוריה ובמנין] לחוד
לא] מקנן] ליה, לפיכך
צריך דהוי מנילי
למאן דשרי' בנתינתא
כרבינא, אבל רב כהנא ורב
[פפא ור]ב אשי דאשרי,

א) ע"ש המנהג בעירן (עין)
ב) י' השלום: פירוש מן
התמרים שעל המחלצות
הפשטות תחת הדקלים לפול
עליהם התמרים שומדו מן
הדקלים.

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

סח.

עין מושפט נר מצוה

א [לקמן ע"ג:] ט [לקמן ע"ג:] ק [א] [לפני סה:]
 ד [על לא: כבוד ט:]
 ה [אבל כבוד ט:]
 ו [על לא: כבוד ט:]

הנהרות הגר"א

[א] הנהרות הגר"א
 משמע דמתי' טו' י"ג
 ויכ' הי"ף וימשי' וע'
 ומתלמדות: [ב] אכל כפועל
 בטל היינו כו' י"ג ר"ל
 שמשלם לו על מנהלם
 רמזונה ולא על העסק כלל
 ויכ' סמ"ג וה"פ
 ויפסדו דכבודו כ"ע כ'
 ד"ה כפועל ר"ל אלא הי"ל
 שמונחין לו אכל טעור
 מפרש להיך שנתן לו על
 העסק ולא על מנהלם
 רמזונה ונכנסו: שם ור"ח
 פ"ה ס' כמות יו' וכן פ'
 הרשב"א ויכ' מתלמדות
 שן הוא פ"ה הי"ף אכל
 סמ"ג כחז' מפרש
 כפי ש"י ויפסדו: אלא
 ר"ש מפרש מ"ס אלא
 דר"מ וימשי' בעני' מתי'
 פ"ה ר"ס"ה ס"ק י' ו':
 [ג] שם לך נראה כו' י"ג
 אכל כפועל פ"ה הי"ל
 דכ"ה מתי' כחז' מתי'
 ופ"ה מתי' כחז' מתי'
 כפי מ"ס דכבודו ונתן
 כבודו כ"ה הי"ף ויכ'
 פ"ה ר"ס"ה כ"ה מתי' כחז'
 ושם ענין ריבית:

ריבוי הנאכל

סביר שהיה אחרון דמי'
 (רב) [חזקוני] [הקדש]
 אחרון ור"מ אוקמה
 אפדיון הכה הלוואה היא
 ...
 [א] כחז' דכבודו ונתן
 כבודו כ"ה הי"ף ויכ'
 כפי מ"ס דכבודו ונתן
 כבודו כ"ה הי"ף ויכ'
 פ"ה ר"ס"ה כ"ה מתי' כחז'
 ושם ענין ריבית:

פריק להו צרענה זווי דהיינו סלע: **הא נמי לא שאל** דהא
 חזוין דהיכא דיורך לספק ונתון מעות סלע לשנה ספק יהיו זה
 פירות ספק לא יהיו זה פירות הוו זבני מעיקרא ומיפק בהכי:
היחס לאו הלוואה. כפדיון תלמי מילתא ורמנא אוקמיה האלי פדיון
 ואמר כזכי נפרוק: **דלאו מילתא מסלק**
ליה. כל שנתו ואפילו כחמרא
 דמסלקי: **דשפונה גביה**. אין שכן
 קרוב ממנו ואם בא הלוה למוכרה
 כזבול מצעל מלריה שכן טעם לקנותה
 כוח: **ערשף דרב פפא**. דלמך לעיל
 (דף סה.) שכרתי לא פסיד כו' לית
 הלכתא כותמיה כדלמך מאי חזית
 דלולת כמר דידך זיל כמר דידהו:
מחוננאי. בני מחנא: **דוקפי רוחא**
אקרא. אקוניס פרגמטרא וצעלי
 כתיס ונתוין לתגריס למחנית שכן
 ושמין כך וכך שכן יהיה כהן חוקפין
 מחנית שכן עם הקרן וכותפין כשטר
 פלוני חייב לפלוני כך וכך לזמן
 פלוני: **וכי אסו לקמיה**. ואמרי ליה
 לא הוה רוחא מהימן להו: **פינה**
היכא דאיסי לדידיה. אם יהא אביך
 קיים לזמן הפרעון שהוא חסיד
 ומאמינס ומה אם ימות היורשין יבז
 הכל: **חייני**. המקבל שה ממצדו
 צערה כורין לשנה זין מעשה הרבה
 זין עמיה מעט: **חייני נרשאי**.
 שהיו צעלי כתיס מלוים מעות
 לנתיים על שדומיהן וחוכרים ומוכרים
 אותם להם כזך וכך כורין לשנה:
אימס קנייה. מלוה להך שדה
 דלקמיה הלהי לבעלים בתורת
 חכירות נמא נטול רבית קלוזה
 שהרי אין טורח זה ואף אם תלקה
 לא יפסד מחכירותו כלום: **שהינא**
ומה עידין. ביד המלוה ועשה הוא
 ואלו כנימכס והדר חכרה מיניה:
שעיר דמי. כדי שלא תעול דלת
 דכיון דשהייה גביה ואלו תלת שנין
 מה לי עבד זה איהו ומה לי חכריה:
ולאו מילתא היא. דאפילו שהייה נמי
 אסור דרביט ממורה היא שאין כאן
 ספק כעושה ואוכל שפעמים שמוציא
 ואינו נוטל: **בתנאי אין מושיבין**
חנוני למחית שכן. לא יאמר צעל הבית לחנוני הרי פירות נמכרים
 בשוק ארבע פאליס כקלע ואתה מוכרן כמות פרוטה פרוטה
 ומשתכר סאה הילך פירות ושז ומכור תמיד והריחו נחלוך. וטעמא
 מילתא משום דלמרינן לקמן (דף קד.) הך עיסקא פלגא מלוה
 ופלגא פקדון סתם דמרינא למחית שכן מקבל עליו אחריות
 חזי הקרן צאונסין וזולת הלכך היא פלגא כיון דמייחב צאונסין
 מלוה הוא אכלו שהרי שומא היא אכלו כעמית כשער השוק
 ודעו לטול חזי שכן נמא מתעסק בחזיו של צעל הבית שהוא פקדון
 אכלו שכן המתנת מעות המלוה לפיכך אסור: **אלא אם כן נותן לו**
שכר עמלו. כחזי: **היך מושיבין פרגמטין למחלה**. לשום צינים כדמיס
 לבעל המרגולת להושיבה עליהם לגדל אפרוחים למחית שכן מה
 שהיו האפרוחים שוין יותר על דמי הצינים דהואל וזה מקבל עליו
 אחריות חזי דמי הצינים אם יתקלקלו או אם ימומו הוה ליה פלגא
 דאפרוחים: **ואין שמין עגליים ושייחיים למחלה**. כענין הן שוין כך וכך
 כגלם עליך לגדלם שנתיים למחית שכן ולמחית הפסד אם ימומו:
אכל מקבלים עגליים ושייחיים. קנינים בלא שומא שאם ימומו לא
 ישלם כלום ואם יחיו יתקנו ציניהם: **לכשיהו משולשים**. לכשיעמדו על
 שלישי גדילתן שלישי שור ושלישי סוס או חלקן: **וחמור**. מגדלה עד שמהא
 טוענת ומשאי. כך היה מהגסם לגדלם קודם חלקיה: **גבאי סא**
כפועל בטל. ובמתניתין לא גרסינן בטל: **כפועל בטל**. מהגסם כמה
 אדם רוצה לטול ולישב בטל: **מאי כפועל בטל**. הלא אין יושב וצטל שהרי

ונותן לו שכרו כפועל בטל. אי גרס מנא כפועל בטל א"כ לא
 גרסי' צמתי' בטל פירש כפועל בטל פירש כפועל בטל מלכות
 מלכה דבטל מינה היינו שאם היה עושה מחלה מלכה כבידה
 ומרוח הרבה וחת היא קלה אומדים כמה יניח משכרו לעשות
 מלכה זו שזכו יותר ממנה שנותנין
 לעשות כי אין אדם מניח מרוח גדול
 אלא מעט אע"פ שצא לו כטורח
 יותר ולפירושו אמר מתניתין כ'
 שמעון דלמר נותן לו שכרו משלם
 ולא כר' מאיר א' וקשה לפירושו דקאמר
 גמ' אכל סיפא דנפיש טרחא אימא
 לא קגי ליה כפועל בטל והשתא
 והלא לפי מה שהיא כבידה ונטל יותר
 אמאי ס"ד ללא חסגי כפועל בטל
 ועוד דקמי' בתוספתא (פ"ד) המושלם
 את חבירו כמות למחית שכן נותן
 לו שכרו כפועל בטל דברי ר"מ
 [א] משמע דמתני' אמאי כר' מאיר
 ולכן נראה לפרש כפועל בטל [ב]
 היינו יושב וצטל לגמרי' והשתא א"כ
 נרמזת דגמרא דמתני' מתניתין אמאי כר'
 מאיר והא דקאמר גמ' רבי מאיר
 זין מרובה זין מועט היינו כלומר
 זין היה עוסק במלכה מרובה זין
 היה עוסק במלכה מועטת לעולם
 נותן לו כפועל בטל ר"ש אומר נותן
 לו שכרו משלם שנותנין אמאי היה
 רוצה לטול וליצטל במלכה כבידה
 שהיה עוסק ועסקו במלכה קלה
 כו דהיינו טפי מר' מאיר והא דקמי'
 בתוספתא כפיסא כמר מילתיה דרבי
 מאיר ור' שמעון אומר נותן לו שכרו
 משלם אכל זין דומה עושה מלכה
 ליושב בטל יושב כחמה ליושב בלא
 לאו בטל לגמרי' אלא מאותה מלכה
 החמורה ומיהו לעיל בדין סוף אלו
 מציאות (דף לא:) ושם גבי שבת
 אצירה דקמי' נטול שכרו כפועל בטל
 נראה כפי' הקונטרס מדפריך התם
 הא לאו בטל הוא! משמע דפריך
 משום דמשמע ליה ברימא דקמי'
 כפועל בטל שנותנים לו כמו שיראה
 פועל יושב וליצטל לגמרי' [ג] לכן נראה
 לפרש התם הך דמשני אביי כפועל
 בטל מאותה מלכה דבטל מינה כדפי' כקונטרס [ד] וא"ת אם כן הוא
 נטול שכרו על השבת אצירה ובהכנסו (ז"ק דף טו:) אמרינן לטעם
 דשומר אצירה הו' כשומר חנם משום דמאי הגאח קא מטי ליה וע"כ
 לא קאמרי רבנן טעניה שכר אלא משום דל"כ לכתוב רחמנא
 טעניה ולא צבי פריקה ו"ל דאין לחוס אלא כוונת שכן כיון שפועל
 במלכה אחרת ומפסיד דהא אם היה שם צית דין היה מתנה לטול
 כל מה שמפסיד ועכשיו דליכא צ"ד למה לא יטול כל טרחו וצפרק עד
 כמה (בכורות דף טו:) ושם ד"ה כפועל) נמי דקמי' נטול שכר לרין כפועל
 בטל התם נמי ו"ל כפ"ה כיון שמתבטל ממלכתו יכול לטול שכר:
אלא אם כן נותן לו שכר עמלו ומוזנו. והלא לא שייך למיתא רגע
 כפועל בטל דאין מתבטל להאכילה ולהשתא אלא רגע
 אחד זיוס אכל חנוני כל עסקו כזך דמניא בתוספתא (פ"ד)
 המושיב חנוני בחנות אם היה אומן לא יעסקו צאונתו:
אבל מקבלים עגליין ושייחין. תימה מאי קמ"ל פשיטא כיון
 דאין מקבל עליו אחריות ואי משום דצבי למיתא ומגדלן
 אומן עד שהיו משולשין זה היה יכול להשמיענו ברישא לאחרי
 (י) שנתן שכרו יש לומר דקמשמע לן דבסתמא אין מקבל עליו שום
 אחריות אלא לאחרי שגדלו וצאין לחלוק השבח או שמין אותם כמה
 השביחין [ב] ולהכי תנא ברישא שמיין [ג] וצפיפא מקבלין [ד] וכששמין צבעת
 קבלה כסתם [ה] מקבל עליו חזי האחריות כמו בשרא עסקא:
אכא
אמר

א [נמי פ"ה מהל' מלוה
 הלכה כ' טושי' מורי' פ'
 קו סעי' ג:]
 עו ב מ"י שם סגמ לאוין
 קלג טור י"ד ס'
 קצב:
 עו ג מ"י פ"י מהלכות
 שניטס הלכה ט סגמ
 עשין פ' טושי' מורי' פ'
 קטב ספי' נח טור י"ד ס'
 קצב:
 עו ד ה מ"י פ"ה
 מהלכות מלוה וזה
 הלכה י סגמ לאוין קלו
 טושי' ע י"ד ס' קטב ספי'
 כד:
 עו ז מ"י שם הלכה טו
 ועין כתי' סגמ שם
 טור ש"ע י"ד ס' קצב
 ספי' ו' ו' קטב ספי' ג:
 ח מ"י שם הלכה ט
 סגמ שם טושי' ע י"ד
 ס' קטב ספי' ג:
 ט מ"י שם ספי' ו'
 מהל' שופטין הלכה
 ח סגמ שם ו' פ' טושי' ע
 ס:

תורה אור השלם

1 ש' רעה ראייתו תחת
 השמש בשבנה שיצא
 מלפני השליט:

הנהרות הגר"א

(א) גמ' כמה עידינים
 והלך חכמה שפיר דמי
 כדי שלא תעול דלת כמי
 לזין ולאו מלחא היא:
 (ב) רש"י ד"ה דוקפי וכו'
 מבעלי כתיס: (ג) ד"ה
 אין מושיבין וכו' שכי
 כשהם יתקוין עליו:
 (ד) תוס' ד"ה אכל וכו'
 שנותן לו שכרו:

גליון הש"ס

גמ' דרינא דבר מציא
 ע"י לקמן דף עג ע"ב
 מוס' ד"ה טר: בתנאי'
 אין מושיבין חנוני: עין
 לקמן דף קד ע"ב מוס'
 ד"ה הא:

מוסף רש"י

הרי כשנה היוצא פני
 השליט. דומה לא לטלמי
 שהיוצא דבר שנה מפי
 שגן ואלו אפשי' לחמו
 כן אמר הקב"ה ואין
 להשיב (קהלות ה.) עגליים
 סייח עינין זן
 סוס. (ור"ג.) נטל חמור
 קריו סיח שפתי' אחר
 סיחה נאה נקיים' צנת
 וצנתיה הולך למקום שאדם
 חפץ אכל זקן עך מלע
 (ב"ב עה.) נד שיהו
 משולשין. שיעשה גלגלם
 שנותנים וימרה גלגלם.
 דהיי שמי' ועלי' למילכ
 (סוחרין סה.) ע"ש.

מוסף תוספות

א. דלר' מאיר סגי בכל
 מה שישאית. וכן רב בין
 מעט. מוס' ה"ש"ס.
 ב. דהקלו חכמים דברבר
 מועט שהוא נותן לו די.
 ולא מחזי כרביה. ה"פ
 כפועל בטל של אותה
 מלאכה דבטל מינה. מוס'
 א. איור מלאכה שהוא רגיל לעשות. מוס' ה"ש"ס. ת. היה בטל מטעם. לא יאמר לו תן לי סלע. אלא נותן לו שכרו
 כפועל. ומפרש בגמ'. מוס' בכורות טו: ד"ה כפועל. ה. הכל לפי הענין. התם בדין דריחוב ליי שכרו משלם. אבל תנא באבב
 רביה הקילו חכמים. ודברר מועט שהוא נותן לו לא מחזי כרביה. ה"פ. ועי' מהרש"א ומהר"ם. ו. דלישנא ד' ראל מקבלין
 משמע מקבל סתמא. דלא מפרש: אבל מקבלין (שלא) למחית שבר' וכו' ולא אמרינן דסתמא באחריות מקבל. כשאר
 עסקים. מומת לנתיב' א. עד שירש. נהנות מוכר. ו. א"כ אינו נותן לו לקבל עליו שום הפסד אלא לחלוק בשכר כמו
 ה"פ. וי' מוס' ה"ש"ס. ה"י מודקדק בשומא. שכן היא גילוח. א"כ י"ל כשכאניו מקפיד לשום. ועתו שחלוק בכל. אפי' בקרן. אם יגדלם כמו שהנהגה עמו.
 מיומם לנתיב' ט. ו. היינו עסקא. מוס' ה"ש"ס. ד. דאמא לפרושי נהגה נהג עסקא ברישא. מוס' ה"ש"ס. א. היינו עסקא. מוס' ה"ש"ס.

